

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

07 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriai Hîncești din 21 iulie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2017, declarat de avocatul Ion Dodon, în numele inculpatului

*Ciobanu Ion XXXXXXXX, născut la
xx xxxxxxxxxxxxxx xxxx, originar și locuitor al s. XXXXXXXX, r-nul
XXXXXXXX, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat
prin:*

*1) sentința Judecătoriai Hîncești din 08 iulie 2004, în
baza art. 151 alin. (4) Cod penal la 12 ani închisoare.
Eliberat la 14.02.2013.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 20.07.2017 – 21.07.2017,
instanța de apel: 10.10.2017 – 25.10.2017,
instanța de recurs: 30.01.2018 – 07.03.2018.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriai Hîncești din 21 iulie 2017, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Ciobanu Ion a fost condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. e¹), j) Cod penal la 30 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând cu 21.07.2017, deducându-se durata aflării în arest preventiv de la 02.05.2017 până la 21.07.2017.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Ciobanu Ion, în perioada lunilor martie - aprilie 2017, aflându-se în s. XXXXXXXX, r-nul XXXXXXXX, fiind în condiții de conlocuire cu cumnata sa Eșanu E., la domiciliul acesteia, care conform art. 133¹ lit. a) Cod penal, constituie membru de familie, la 01 mai 2017, între orele 21.00 - 00.00, urmărind scopul omorului cu o deosebită cruzime a ultimei, conștientizând, că prin acțiunile sale cauzează victimei suferințe fizice și psihice deosebit de chinuitoare, i-a aplicat mai multe lovituri cu toporul în regiunea capului, în rezultatul cărui fapt, victima a decedat.

Astfel, inculpatul i-a cauzat lui Eșanu E., conform Raportului de expertiză medico-legală nr. 80 din 19.06.2017, leziuni corporale externe și interne: plăgi tăiat-despicate în partea pielooasă a capului, fracturi corninutive înfundate în partea dreaptă a capului, fracturi cominutive a bazei craniului pe dreapta cu rupturi a durei mater, hemoragii subarahnoidiene difuze, contuzie și dilacerare a lobului temporal și occipital pe dreapta, sânge lichid în ventriculii cerebrali volum de 50 ml, care au fost produse la acțiunea traumatică, repetată a unui obiect tăietor despicător: plagă contuză pe față, fracturi a oaselor nazale, multiple echimoze și excoriații pe față, care au fost produse la acțiunea traumatică repetată a unui obiect dur contondent; plagă tăiat despicată pe palma stângă, care a fost produsă la acțiunea traumatică a unui obiect tăietor despicător; echimoze pe suprafețele dorsale a palmelor bilateral, care au fost produse la acțiunea repetată a unui obiect contondent dur. Leziunile enumerate sunt calificate, în ansamblu, drept vătămări corporale grave, periculoase pentru viață. Între ele și decesul victimei există legătură de cauzalitate directă. Prezența unei plăgi tăiat-despicate pe palma stângă, echimoze pe suprafețele dorsale a palmelor bilateral, cât și prezența unui fragment de piele cu păr din regiunea capului pe suprafața palmară a mâinii stângi, denotă faptul poziționării membrelor superioare la nivelul capului victimei, în timpul producerii leziunilor de către agresor și leziunile menționate se consideră ca leziuni de autoapărare.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate vina și faptele indicate în rechizitoriu, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, cerere care a fost susținută atât de apărare cât și de acuzare.

Deoarece probele administrate i-au confirmat integral vinovăția, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 145 alin. (2) lit. e¹) și j) Cod penal, ca omorul unei persoane, săvârșit asupra unui membru de familie, cu o deosebită cruzime.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 71, 75-77, Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, că inculpatul nu are familie, se caracterizează negativ, fiind o persoană impulsivă, duce un mod de viață dezorganizat, face abuz de alcool, este agresiv și arțăgos, anterior a fost judecat, că s-a stabilit ca circumstanță atenuantă – căința, și circumstanță agravantă – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară, că infracțiunea comisă este una excepțional de gravă, săvârșită cu deosebită cruzime împotriva unui membru al familiei, care a fost lipsit de viață, că inculpatul a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată care prevede că dacă pedeapsa

prevăzută de lege este detențiunea pe viață, se aplică pedeapsa închisorii de 30 de ani, concluzionând că scopul pedepsei penale va fi atins prin aplicarea în privința inculpatului a pedepsei cu închisoare pe un termen de 30 ani.

3. Avocata Marina Bernicova a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Apelanta a invocat, că prima instanță a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră, fără a ține cont că în cadrul urmăririi penale el a recunoscut vina integral, a povestit toate circumstanțele legate de omor și chiar a arătat la fața locului tot ce s-a întâmplat, ceea ce se confirmă prin procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului. În privința lui, urmau a fi stabilite drept circumstanțe atenuante și contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, recunoașterea vinovăției, imoralitatea acțiunilor victimei, dacă ele au provocat comiterea infracțiunii.

Or, în cazul dat, victima, care era soția fratelui decedat al inculpatului, l-a trezit pe acesta noaptea din somn și, fiind în stare de ebrietate, îl alunga din casă, motiv pentru care inculpatul s-a enervat și a lovit-o cu toporul.

La fel, prima instanță a reținut o singură circumstanță agravantă - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară.

Astfel, există concurs al circumstanței agravante și celor atenuante, iar potrivit art. 78 alin. (4) Cod penal, coborârea pedepsei până la minimumul sau ridicarea ei până la maximumul prevăzut la articolul corespunzător din Partea Specială a Codului penal, nu este obligatorie.

Instanța urma să-l condamne pe inculpat la pedeapsa cu închisoare în limitele de la 15 la 20 de ani, cu reducerea limitelor de pedeapsă prevăzută de lege cu o treime, conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2017, apelul a fost respins, ca fiind nefondat.

Instanța de apel a reținut, că prima instanță, la stabilirea pedepsei inculpatului a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază și agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Corect a încadrat prima instanță acțiunile inculpatului în baza art. 145 alin. (2) lit. e¹), j) Cod penal, care este o infracțiune excepțional de gravă și a cărei sancțiune prevede pedeapsa cu închisoare de la 15 la 20 ani, sau detențiune pe viață.

Potrivit adevărului și caracteristicii eliberate de Primăria s. XXXXXXX, r-nul XXXXXXX, inculpatul nu are familie, se caracterizează negativ, este o persoană impulsivă, duce un mod de viață dezorganizat, face abuz de alcool, este agresiv și arțagos.

Conform certificatelor eliberate de Spitalul r-nului Hîncești, inculpatul nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, iar potrivit revendicării F-246 – inculpatul a fost anterior judecat.

În privința inculpatului a fost reținută circumstanța atenuantă - căința sinceră, și circumstanța agravantă – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru o infracțiune similară.

Sunt neîntemeiate argumentele apelantei, că urmau a fi reținute ca circumstanțele atenuante: contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, recunoașterea vinovăției, imoralitatea acțiunilor victimei, dacă ele au provocat infracțiunea, deoarece recunoașterea vinovăției a condiționat examinarea cauzei penale în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală. În cadrul cercetării judecătorești nu a fost stabilit că acțiunile victimei au provocat comiterea infracțiunii, inculpatul conștientizând că prin acțiunile sale cauzează victimei suferințe fizice și psihice deosebit de chinuitoare, prevăzând urmările prejudiciabile și aplicându-i mai multe lovituri cu toporul în regiunea capului, în rezultatul cărui fapt victima a decedat.

Conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatului care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, i se aplică pedeapsa închisorii de 30 de ani.

Potrivit art. 75 alin. (2) Cod penal, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Astfel, din concursul de circumstanțe stabilite în privința inculpatului, instanța de fond corect i-a aplicat pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 30 ani, fiind luată în considerație personalitatea inculpatului, care prezintă o pericolozitate deosebită, având în vedere că anterior a fost condamnat pentru o infracțiune similară, precum și modul și mijloacele de comitere a infracțiunii, prin aplicarea mai multor lovituri cu toporul în regiunea capului - organ de importanță vitală, în urma cărora victima a decedat. Infracțiunea comisă de inculpat, prezintă un pericol social extrem de ridicat, care a atentat la dreptul la viață al victimei, care nu poate fi reparat sau compensat. Dreptul la viață este primul drept substanțial reglementat de Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Este garantat oricărei persoane prin dispozițiile art. 2 din Convenție. Dreptul la viață este condiția esențială a posibilității exercitării tuturor drepturilor și libertăților fundamentale și Curtea le consideră primordiale, preeminente.

Pedeapsa penală aplicată inculpatului este echitabilă și va duce la restabilirea echității sociale, corectarea și reeducarea ultimului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Instanța de fond a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute la art. 75 Cod penal, și anume: gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul acesteia,

persoana celui vinovat, circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și condițiile de viață ale familiei acestuia.

Totodată, la individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, au fost respectate limitele de pedeapsă prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. e¹), j) Cod penal, în coroborare cu dispozițiile alin. (8) art. 364¹ Cod procedură penală.

5. Avocatul Ion Dodon a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Recurentul a invocat, că potrivit art. 78 alin. (1) lit. c) Cod penal, dacă există circumstanțe atenuante în cazul comiterii unei infracțiuni pentru care este prevăzută detenția pe viață, atunci pedeapsa penală se schimbă (obligatoriu) în pedeapsa cu închisoarea de la 15 la 20 ani. Atât instanța de fond, cât și instanța de apel au reținut existența la caz a cel puțin unei circumstanțe atenuante: căința sinceră a inculpatului pentru infracțiunea pe care a comis-o. Existența circumstanței atenuante, face imposibilă aplicarea pedepsei cu detențiunea pe viață, aceasta urmând a fi schimbată potrivit art. 78 alin. (1) lit. c) Cod penal, urmând a fi aplicată o pedeapsă cu închisoarea în limitele prevăzute de art. 145 alin. (2) Cod penal, de la 15 la 20 de ani, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, dar nu pedeapsa cu detențiunea pe viață.

În privința inculpatului urmau a mai fi stabilite, pe lângă circumstanțele atenuante invocate în apel, și circumstanța atenuantă prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. k) Cod penal, greutatea poverii pedepsei aplicate făptuitorului din cauza vârstei înaintate a acestuia, care se află la vârsta de pensionare - 62 ani.

Instanța de apel a omis să se expună în privința motivelor invocate, și anume necesitatea aplicării art. 78 alin. (1) lit. c) și art. 76 alin. (1) lit. k) Cod penal, și nu a răspuns în nici un mod la aceste motive.

În afară de faptul că, instanța de apel a individualizat pedeapsa aplicată inculpatului contrar prevederilor art. 78 alin. (1) lit. c) Cod penal, atât instanța de fond cât și cea de apel au reținut ilegal în sarcina inculpatului existența unei circumstanțe agravante: săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru o infracțiune similară. Or, art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal, într-adevăr prevede o astfel de circumstanță agravantă, doar că instanța de fond și cea de apel au interpretat extensiv și eronat prevederile art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal. Săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru o infracțiune similară poate fi reținută doar dacă nu au fost stinse antecedentele penale. La caz, doar s-a reținut că inculpatul a fost anterior judecat, dar referitor la faptul că au fost stinse antecedentele penale nici instanța de fond nici cea de apel nu au ținut cont. Anterior, inculpatul nu a fost condamnat pentru o infracțiune identică.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, instanța a admis

o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul este fondat în drept și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi erorile de drept concrete și esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la prescripțiile din art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5 din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2., 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just luând în considerare personalitatea inculpatului care s-a căit și a solicitat judecarea cauzei în procedură simplificată, dar anterior a mai fost condamnat, antecedentul penal nefiind stins, consecințele faptei comise de el și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, prin acțiunile sale conștientizând că cauzează victimei suferințe fizice și psihice deosebit de chinuitoare, prevăzând urmările prejudiciabile și aplicându-i mai multe lovituri cu toporul în regiunea capului în rezultatul cărui fapt victima a decedat, ținând corect cont de prevederile art. 61, 75, 78, 111 alin. (1) lit. i) Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În caz de concurs al circumstanțelor agravante și celor atenuante, coborârea pedepsei până la minimul sau ridicarea ei până la maximul prevăzut la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod nu este obligatorie. Se consideră ca neavând antecedente penale persoanele condamnate la închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni deosebit de grave – dacă au expirat 8 ani după executarea pedepsei. Inculpatului care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, i se aplică pedeapsa închisorii de 30 de ani.

Or, soluția instanțelor de fond și de apel este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit căreia recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică. În cazul în care instanța va concluziona că este necesar de a aplica cea mai severă pedeapsă sub formă de detențiune pe viață, ea va menționa despre acest fapt în partea descriptivă a hotărârii și va aplica pedeapsa cu

închisoare de 30 de ani, conducându-se de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală (*Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013, „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești”, pct. 32, 35*).

În consecutivitatea enunțată, se reține că instanța de fond și cea de apel, just au concluzionat că în cazul prezenței antecedentului penal nestins, inculpatul fiind anterior condamnat prin sentința Judecătoriei Hîncești din 08 iulie 2004, în baza art. 151 alin. (4) Cod penal la 12 ani închisoare, cu executare, și eliberat la 14.02.2013, ținând cont de gravitatea excepțională a infracțiunii săvârșite de acesta, cu o deosebită cruzime și soldată cu consecințe ireparabile - decesul unei persoane, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de avocat (*pct. 5. din decizie*), aplicarea unei pedepse cu închisoarea în limite de la 15 la 20 ani și conform prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane, întemeiat concluzionând oportunitatea stabilirii inculpatului a celei mai severe pedepse sub formă de detențiune pe viață, dar aplicându-i pedeapsa cu închisoare de 30 de ani, în conformitate cu prescripțiile din art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei în latura a pedepsei penale aplicată inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor judiciare privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul ordinar au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței

CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că s-a aplicat inculpatului pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursul ordinar, este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ion Dodon, împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești din 21 iulie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2017, în privința inculpatului Ciobanu Ion XXXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 28 martie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco